

I. KAPITOLA

Pouť do Svaté země probíhala bez jakýchkoliv komplikací, navzdory tomu, že téměř před sto lety Jeruzalém obsadili nevěřící muslimové. Pokud se zrovna neválčilo, nechávali křesťanské poutníky svobodně navštěvovat Kristův hrob a celkem slušně na tom vydělávali. To si ověřil i Petr z Michalovic. Utratil tam skoro vše, co si na cestu vzal. Platil totiž nejen za sebe, ale i za sekretáře nejvyššího komořího. Jmenoval se Vasil, ale léta žil v Praze, kde přijal jméno Václav. Hovořil plyně nejen řecky, ale i jazykem seldžuckých Turků a domluvil se také s Araby.

Jenže po opuštění Jeruzaléma jako by se všechno zadrhlo. Člověk prostě nemůže mít štěstí pořád. Zvláště rytíř, který zabije v souboji svého soka v lásce. Snad by to Petrovi z Michalovic prošlo, pokud by se ovšem ten zabítý mládenec nejmenoval Fridlín ze Škvorce a nebyl by synovcem nejvyššího komořího. Do Svaté země se Petr z Michalovic vydal nikoli z vlastní vůle kvůli pokání, ale za trest. A sekretář nejvyššího komořího ho doprovázel proto, aby dohlédl na splnění jeho slibu.

Během návratu k moři onemocněl Petr z Michalovic horkostí a dva týdny bojoval o život v jakési osadě, která snad ani neměla jméno. Nakonec se uzdravil a v Akkonu se přece jen nalodil na první obchodní koráb, který byl ochotný dopravit ho zpátky do Benátek. Při plavbě po moři však bouře zahnila loď daleko od plánovaného směru a nakonec ztroskotala. Petr přišel o všechny své věci a kromě trochy peněz zachránil jen holý život.

A samozřejmě i svého průvodce Vasila. Osobně ho vytáhl z rozbouřeného moře na holé skalisko.

Trosečníkům nezbylo nic jiného než dál pokračovat po souši. Nebyli první a ani poslední poutníci, kterým se cesta domů protáhla. V divoké krajině se sice museli před hordami lupičů skrývat, ale nakonec se přece jen šťastně dostali až do Konstantinopole. V sídle byzantské říše jako by všechno dosavadní utrpení skončilo. To si naivně mysleli.

Že je to město nejen nádherné a bohaté, ale nabízející přepych a všemožnou zábavu, to věděli už dříve. Ale že je tak skvostné, to si neuměli představit ani v nejdivočejším snu. Hned po příchodu se vydali do špitálu pro křesťanské poutníky ze Západu, který spravovali johanité. Ti také ochotně Petrovi z Michalovic půjčili peníze za rozumný úrok. Dluh měl splatit jejich řádovým bratřím doma v Českém království.

Bylo by samozřejmě správné, kdyby Petr z Michalovic hned pokračoval domů. Jenže těch lákadel bylo tolik! Pravdou navíc bylo, že ho sekretář nejvyššího komořího nijak zvlášť nepopoháněl a vůbec se nesnažil ho od hříchů odrazovat. Sám je totiž ochotně okoušel také. Po týdnu zjistili, že ve váčcích mají tak málo, že jim zbylé stříbrňáky stěží postačí na cestu do Čech. Bylo třeba poohlédnout se znovu po někom, kdo by jim byl ochotný znovu půjčit.

Jenže teď už to tak snadné nebylo. Johanité další půjčku striktně vyloučili. Zámožní benátská a janovská kupci poutníkům zásadně nepůjčovali, a rytířům zvláště ne. Nakonec se Petr z Michalovic ze zoufalství obrátil přímo na císařský dvůr. V úřadu logothétise tu dromu, který měl mimo jiné na starost vztahy císařství se zahraničím, vyložil, že je důležitým českým velmožem, královým oblíbencem a významným diplomatem. Samozřejmě přeháněl, jenže jak jinak by mohl uspět? Vše, co řekl, Vasil